

Ve věci samé nainitá stížnost, že úřad neprávem posuzoval místní potřebu dle stavu, jaký tu byl v době, kdy rozhodoval o žádosti, kdežto ji měl posuzovati dle stavu, jaký tu byl, když byla žádost podána. Námitka tato jest bezdůvodná, neboť dle ustanovení 3 odst. § 18 ž. ř. dlužno k potřebě obyvatelstva přihlížeti »při propůjčení koncese«, tedy zřejmě dle stavu, jaký tu jest v době, kdy se rozhodnutí vydává.

St-1 dále vytýká, že úřad nesprávně postupoval, když udělil koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické uchazeči, který žádal za koncesi o dvě léta později než st-1, kdežto jeho žádost teprve později vyřídil a zamítl s poukazem, že o místní potřebu jest již postaráno. Námitku te neshledal nss důvodnou, neboť není zákonitého předpisu, jenž by úřadu ukládal, v jakém pořadí má došlé žádosti vyřizovati a bránil mu, je-li více žádostí podáno, uděliti koncesi uchazeči, který podal žádost později.

Zbývá toliko ještě námitka, že o otázce místní potřeby žádané koncese nebylo konáno šetření a obě instance obmezily se na poukaz, že v obci se již provozuje jedna živnost hostinská a výčepnická. V té příčině uvážil nss, že z podstaty věci nikterak nevyplývá nepodmíněná nutnost, aby podklad pro úsudek o místní potřebě té které živnosti byl zjednáván v každém konkrétním případě zvláštním ad hoc prováděným vyšetřováním místních poměrů. Znalost těchto poměrů lze u úřadu důvodně předpokládati a úřad může svůj úsudek o potřebě koncese na této úřední znalosti založiti; že by tu padaly na váhu nějaké zvláštní poměry, k nimž by přihlížeti bylo při posuzování potřeby obyvatelstva vedle počtu místního obyvatelstva a počtu hostinských živností, stížnost sama netvrdí.

Ježto tedy řízení nebylo shledáno vadným a jiné námitky vzneseny nebyly, musela býti stížnost zamítnuta pro bezdůvodnost.

Č. 2946.

Občanství státní. Ustanovení o stát. občanství obsažená v čl. 6 brněnské smlouvy č. 107 Sb./1921 jest pokládati za vnitrostátní právní normu a aplikovati na všechny případy spadající v rámec předpisu § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/1920.

Administrativní řízení: Každý zákon jest pokládati za ústavě vyhovující potud, dokud ústavní soud jej neprohlásí za protiústavní a dokud nález o tom nebyl uveřejněn ve Sbírce zákonů a nařízení.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 4049.)

Prejudikatura: ad I. Boh 2925, ad II. Boh. 1097 adm.

Věc: Melanie S. v Brně proti ministerstvu vnitra o odepření domovského listu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Poukazujíc na to, že se narodila v obci na území čsl. republiky jako dítě státního občana rakouského, že provdáním nabyla roku 1902 práva domovského ve Vídni, a dovolávajíc se ustanovení § 1 odst. 3 úst. zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., žádala st-lka, aby jí

obec, do které otec její až do svého úmrtí r. 1915 právem domovským příslušel, vydala domovský list.

Zsp, které obec žádost tu, majíc pochybnost, že st-lka jest státní občankou čsl., předložila, neuznala, že st-lka jest podle ustanovení § 1 odst. 3 úst. zák. č. 236 Sb. čsl. státní občankou.

Rozhodnutí to, které k rekursu bylo potvrzeno, nařiká stížnost jako nezákonné.

Nss opřel rozhodnutí o této stížnosti o následující úvahy:

Nařikané rozhodnutí neuznalo, že st-lka jest státní občankou čsl. proto, že nabyla domovské příslušnosti ve Vídni již v r. 1902 — tedy před 28. říjnem 1918 — tudíž vzhledem k ustanovení čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy č. 107 Sb. z r. 1921 se nestala čsl. státní občankou.

Stížnost proti tomu tvrdí, že ustanovením zákona č. 236 Sb. v § 1, odst. 3 nastala změna ve státním občanství a domovským právem st-lky, poněvadž mocí tohoto ustanovení se st-lka stala státní občankou čsl., příslušnou do Brna, a dovozuje, že čl. 6 brněnské smlouvy ustanovení § 1, odst. 3 nebylo změněno; poněvadž změna ústavního zákona může se státi jen dle § 33 a čl. I. ústavní listiny zákonem ústavním.

Právní stanovisko stížnosti neuznal nss odůvodněným.

Pokud stížnost tvrdí, že brněnskou smlouvou zákon ústavní nemohl býti změněn a tím namítá, že smlouva ta odporuje ústavě, dlužno poukázati k nálezu Boh. 1097, v kterém vysloven byl právní názor, že k rozhodování o tom, zda nějaký zákon republiky čsl. se přičí ústavě, jest výlučně příslušný ústavní soud a že každý zákonný předpis dlužno pokládati za ústavní, dokud jej ústavní soud neprohlásí za protiústavní a nález o tom nebyl uveřejněn ve sbírce zákonů a nař.

Pokud jde o věc samu, vyslovil nss nálezem Boh. 2925 adm. právní názor, že ustanovení o státním občanství v čl. 6 smlouvy s republikou rakouskou ze 7. června 1920 č. 107 Sb. z r. 1921 pokládati jest za vnitrostátní právní normu, kterou aplikovati jest na všechny případy spadající v rámcem ustanovení § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/20.

Na tomto právním názoru nss trvá i v tomto případě, neshledal proto v nař. rozhodnutí založeném na témž právním názoru nezákonnosti.

Stížnost jeví se proto bezdůvodnou — byla tudíž zamítnutá.

Č. 2947.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: I. * Živnost truhlářskou a živnost natěračskou nelze považovati za živnosti příbuzné ve smyslu § 14 c) živn. řádu. — **II.** Úsudek úřadu o otázce příbuznosti živností jest součástíou skutkové podstaty nař. rozhodnutí.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 16.239.)

V ě c: Ignác H. v N. E. proti ministerstvu obchodu o dispens od průkazu způsobilosti k nastoupení živnosti natěračské.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zrušilo min. obchodu za příčinou stížnosti jednoty mistrů lakýrnických, natěračských a malířů písma v Praze z moci úřední na základě § 146 č. 4 ž. ř. rozhodnutí zsp-é v Praze z 27.